

Lk; 19:28-48.

Jól ismert történet a mai. Akik régebb óta hívők, gyermekkorban tanulták, sokszor olvasták, és évről-évre megünnepelték Virágvasárnapot, Jézus jeruzsálemi bevonulását. Figyelmünket irányítsuk most a részletekre! Nézzük meg, hogyan jön Jézus!

Nyilvánosan. Jól láthatóan. Nem titokban, nem az éj leple alatt oszon be Jeruzsálembe. Nem is a tömegbe elvegyülten, álcázottan, észrevétlenül. Jézus azt akarja, hogy látható legyen. Azt akarja, hogy mindenki tudjon róla. Mert Jézus eljövetele fontos. Fontos mindenki számára.

Aztán azt is látjuk, hogy Jézus bevonulásában szerepe van a tanítványok közreműködésének, az emberek engedelmes tetteinek is. A tanítványok megteszik, amit Jézus mond. Követik pontosan utasításait, elmennek a faluba, és hozzák a szamárcsikót. S szerepe van persze a csikó gazdájának is, aki – mikor megtudja, hogy Jézusnak van szüksége a szamarára – rögtön kész a rendelkezésére bocsátani.

Aztán látjuk, hogy Jézus nem magányosan, nem is pár emberrel, hanem egy hatalmas ünneplő sokaság közepén érkezik meg a városhoz. És látjuk, hogy királyi méltósággal, mert a tömeg, aki körülveszi, királyként élteti, ruhájukból és palmaágakból készítenek szőnyeget, hogy azon vonuljon, és királyként köszöntik őt. De még ennél is többet látunk, mert látjuk, hogy a tömeg „Hozsannát” kiált neki. Ezt kiáltották királyoknak, hódítóknak is, mikor üdvözölték őket, mivel ez a héber szó magyarul azt jelenti: Kérlek, szabadíts meg! De igazában, mélyebb tartalmát nézve, ez egy imádság. Mert igazán szabaddá tenni csak az Isten tud. S talán már akkor is voltak a tömegben olyanok, akik tudták, hogy Jézusban Isten szabadítása, a szabadító Isten jött közel. Így mondhatjuk, hogy Jézus egy templomba igyekvő, imádságos sokaság közepén vonul.

Aztán arra is érdemes figyelni, (bár azt Máté jegyzi fel), hogy gyerekek is vannak Jézus körül, akik dicsőítik őt. És végül azt is látjuk, hogy a bevonuló Jézusnak nem egyforma a fogadtatása. Az emberek nem egyformán lelkesülnek, nem egyformán reagálják Jézus érkezését.

Ismerős történet. S ahogy jobban megfigyeljük, nem csak a régi hittanórákról ismerjük. Nem is csak Bibliánk sárguló lapjairól. Hanem az életből. Mert ez a történet nem csak történt, hanem történik. Jézus nem csak a jeruzsálemi emberekhez ment el, hanem hozzánk is eljön. Nem csak Izrael országa közepébe, hanem a mi életünk közepébe is bevonul. Hatalommal. Nem kérdez meg erről, csak jön, mert akar tőlünk valamit. A jeruzsálemiektől azt várta volna, hogy felismerjék a békességre vezető utat. S tőlünk is valami ilyesmit vár. Ő nekünk is békét akar. Ezért jön hozzánk.

És életünkbe való bevonulásának a körülményei egészen hasonlóak a leírtakhoz. Jézus ma is nagyon jól láthatóan jelenik meg. Nem titokban jön oda életünkhöz, hanem nyilvánosan. Jól láthatóvá teszi magát. Nincs település e hazában, ahol ne lenne templom, hatalmas toronnyal, mely Jézust hirdeti. Nem lehet nem tudni Jézusról, mert bármelyik városba, faluba mégy be, Jézus a templomtornyokkal szembejön veled. Még be se érsz egy faluba, elsőként egy tornyot látsz meg, mely Jézust hirdeti. Ily nyilvánosan jön oda életedhez, tudatodhoz Jézus. Jézus nyilvánvalóan és kikerülhetetlenül jön.

S ahogy régen, úgy ma is kell az ő jöveteléhez emberi közreműködés. Emberek, akik tulajdonukból átadnak Jézusnak bármit, amire az Úrnak van szüksége. Emberek, akik már Jézussal járnak, és hirdetik őt. Emberek, akik készek megcselekedni Jézus akaratát. Ahhoz, hogy megérkezzen hozzánk Jézus, kellenek ezek a Jézussal járó emberek is.

És ma is van sokadalom. Ünneplő gyülekezet, mely énekkel és imádsággal magasztalja Jézust, akit élete királyának, Urának, sőt szabadító Istennek vall. S itt ebben a Jézust dicsérő sokaságban lehet megtalálni a közeljövő Jézust. És ebben a Jézus körüli sokadalomban vannak gyerekek is. Jézust dicsérik. Talán pont a te gyereked szájából is hangzott ma Jézust dicsérő szó. Talán pont a saját gyereked szava hozza hozzád igazán közel Jézust. Megtörténhet. És ha megtörténik, ha az életedben is lejátszódik a virágvasárnap, mert Jézus a te szívedbe is bevonul, a te lelkeddel és értelmekkel is találkozik, akkor onnantól kezdve válik igazán érdekessé a történet. Mert az emberek nem egyformán fogadják ezt a bevonuló Jézust.

Így látjuk ezt a régi történetben is. Van olyan ember, aki tényleg őszinte örömmel fogadja, s csakugyan a szabadítót látja benne. Léteznek ilyen emberek, nem is kevesen. De azok sincsenek kevesen, tán még többen is vannak, akik nem érznek ilyen őszinte szeretetet iránta. Pl. vannak, akik félreértik. Másat várnak tőle, mint amit hoz. Voltak a tömegben, akik egy forradalmárt, egy szabadságharcost, egy földi királyt láttak bele. Mert ők ezt szerettek volna. Valakit, aki elzavarja a rómaiakat. Ma is vannak, akiket a saját vágyaik megcsalnak, mert saját vágyaik szolgálatába, saját gondolataik igazolására akarják használni Jézust. Ma is van, aki forradalmárt lát Jézusba, aki a proletárokért áll ki. Ez már kicsit idejétmúlt Jézuskép, de azért létezik. Más meg a szittyá magyart, a pártus herceget akarja Jézusban látni, mert valami szélsőséges ideológiának ez felelne meg. De az ilyen, Jézust vágyainkhoz igazító képzelgés, végül mindig csalódáshoz vezet. Mert nem Jézus életét vagy lényét kell átírni az én aktuális vágyaim, ideológiáim és céljaim szerint, hanem a saját életemet, érzéseimet, gondolataimat, ideológiámat kéne Jézus személyéhez és tanításához igazítani. Mert nem én vagyok a király, hanem Jézus. Ezt soha ne felejtjük el!

Aztán vannak, akik szintén ott vannak a tömegben, de azért fanyalognak is. *Azért ez az ünneplés már túlzás. Oké, hogy mond ez a Jézus okos dolgokat, meg tesz csodákat is, de azért nem kéne túlzásokba esni. Azért nem kéne neki ekkora dicsőséget adni.* Ma is vannak ilyenek. Akik olykor itt vannak a gyülekezetben. De lehet, otthon már azt mondják a gyerekeknek: „Nem kell túlzásba esni. Ha fáradt vagy, vagy más dolgod van, akkor ne menj Jézust ünnepleni. Azért vannak ennél fontosabb dolgok is. A tanulás, a pihenés, a tánc, a hobbi, a sport, és a többi”. De aki így gondolkodik, annak ki is a királya? A tanulás? A pihenés? A hobbi? Mindezek nyomorult bálványokká válnak, ha Jézus elé teszed őket, és vesztedet okozzák. Kemény beszéd ez? Inkább csak őszinte. Vannak, akik azon botránkoznak meg, ha az egyházat gazdagnak, pompásnak látják. (Ezt nem annyira a református egyház látványa szokta kiváltani.) Na de itt is

miről van szó? Sajnálják Jézustól azt, amit valaki szíve legtisztább szeretetéből ad oda a mennyei Királynak. Jézus elfogadja a királynak kijáró üdvözetet. Elfogadja kicsit korábban a méregdrága illatszerrel való megkenetést. Jézus elfogadja az embertől a túlradó szeretetet. Nem mondja, hogy ez túlzás. Sőt! Igazából e szeretetet várja. S hogy miért várhatja joggal? Mert amikor arcon köpték, amikor ostorral verték a testét, amikor kigúnyolták, amikor töviskoronát nyomtak a fejére, amikor kínozták, amikor a Golgotán keresztre feszítették, és amikor meghalt, egyik alkalommal se mondta, hogy „*Na, azért ez már túlzás. Ezt már nem vállalom az emberért. Azért ennyire már túlzás lenne szeretni ezeket a bűnös embereket.*” Jézus nem mondta ezt, mert határtalan szeretettel szeret téged. Ezért nem túlzás Jézust határtalanul szeretni, s ezt akár pompás ajándékokkal, akár önfeláldozó tettekkel, akár időnk, tehetségünk, életünk odaszánásával is kifejezni. Minél jobban viszontszeretjük Jézust, a királyt, nem csak annál fejedelmibb dolgokat adunk neki, hanem annál több boldogságot is találunk e kölcsönös szeretetkapcsolatban. Nekem ez a tapasztalatom.

De vannak olyanok is e történetben, akik egyszerűen gyűlölik Jézust, és el akarják pusztítani. Őket zavarja Jézus tanítása, bosszantja Jézus csodája, felháborítja Jézus templomtisztítása. Pedig Jézus kétségtelenül ilyeneket tesz. A mi szívünket és életünket is el kezdi tisztogatni. Élesztgeti lelkiismeretünket, és erőt ad a rossz dolgokkal való szakításhoz meg a jó megtételéhez. De van, aki ezt nem akarja. Van, aki nem akar tudni arról, hogy van jó meg rossz, hanem azt hiszi, hogy csak „más” van. Nem akar értékekről tudni, hanem értékmentességet akar. Más kérdés, hogy az értékmentesség mindig értéktelenségre sikeredik, és a gonosz dolgok terjedését segíti. Tehát vannak, akik utálják Jézust, s ki akarják irtani még a mások életéből is.

Az ember sok féleképpen reagálhat Jézus megjelenésére, a Jézussal való találkozásra. Látszólag. Valójában csak kétféleképpen. Van, aki elutasítja, akár így, akár úgy. Így tett Jeruzsálem. Persze nem minden egyes jeruzsálemi, de a vezetők igen. És a város sorsát a vezetők határozták meg. Ezért olyan fontos, hogy milyen vezetőket választunk, mert a közösség sorsát mindig a vezetők határozzák meg. A jeruzsálemiek nem választhattak. Olyan vezetőik voltak, akik se szájjal, se szívvel, se tettekkel nem vallották Úrnak Jézust, sőt gúnyolták, gyűlölték és megölettek. Ennek csak egy következménye lehetett, a teljes pusztulás. És nem azért, mert Jézus bosszúálló. Hanem azért, mert Jézus az élet! S aki az életet elutasítja, az elpusztul. Ez ilyen egyszerű. S ez így van, akár Jeruzsálemről van szó, akár Európáról, akár pedig az egyes emberről. Lehet akár rólad, vagy rólam is. Aki találkozott Jézussal, aki tud róla, de elutasítja, az elvesz. Senkit sem szeretnék ijesztgetni ezzel, egyszerűen csak figyelmetekbe ajánlom ezt a Bibliában kijelentett törvényszerűséget. Bármennyire sajnáljuk, ez így van. Jézus is nagyon sajnálta. Olyannyira, hogy megsiratta a várost. De ez mit sem változtatott azon, hogy Jeruzsálem vezetői nem léptek az élet útjára, s pár évtized múlva a rómaiak lerombolták a várost.

Jézus elutasítása és pusztulás. Ez az egyik lehetőség. De van egy másik is. Mert a történetben is voltak, akik szívből örültek Jézusnak. Sőt. Minden bizonnyal voltak olyanok is bőven, akik itt még nem értették igazán, csak később tértek meg, és lettek Jézus igaz követőivé. De a végeredmény szempontjából ez mindegy is. A lényeg, hogy el lehet fogadni a hozzánk ma is eljövő Jézust. Akár ma is. De lehet előbb még ismerkedni is vele. De el lehet fogadni, meg lehet szeretni, le lehet előtte borulni. És akkor ő nem csak eljön hozzánk, hanem velünk is marad. Akkor nem csak megtisztítja szívünket, testünk templomát, hanem velünk együttműködve tisztán is tartja. Ha elfogadod őt, megtanít a békesség útjára. S lesz bűnbocsánatot nyert, szent, áldott, hálás és boldog életed. Mert Jézus azért jött el hozzád, hogy ezt ajándékozza neked, és ezen felül az örökéletet.

Virágvasárnap van. Azt ünnepeljük, hogy hozzánk is eljött az áldott Király, az Úr Jézus Krisztus. A Király itt van, ígéje által füledbe hatolt, értelmédhez és szívedhez ért. De hogy te hogyan fogadod Jézus Királyt, ez a te döntésed. Amen.

1. A történetben kiknek volt feladatuk Jézus érkezése kapcsán?
 2. Milyen jelek utalnak ebben a történetben Jézus Istenségére?
 3. Milyen érzésekkel fogadta Jézust a tanítványok sokasága?
 4. Milyen érzések jelentek meg a jelenlévő farizeusokban?
 5. Milyen indulatokat váltott ki Jézus a nép vezetőiből?
 6. Milyen hatással lett Jeruzsálemre, hogy vezetői elutasították Jézust?
-
- a) Kiknek volt fontos szerepe abban, hogy Jézus hozzád megérkezessen?
 - b) A te életedben milyen jeleit tapasztaltad Jézus Istenségének? Mik Jézusnak azok a tettei, melyek az imádására készítetnek?
 - c) Te hogyan fogadtad Jézust, amikor megjelent az életedben? Örömmel vagy indulattal? Alázattal vagy vitatkozva? S hogyan változott meg az esetleges ellenállásod?
 - d) Szerinted Jézus mit vár tőled? Mit kell megtenned ahhoz, hogy ő mások életébe is megérkezessen?
 - e) Mit gondolsz arról, hogy Jézus elfogadása, követése az élet, elutasítása pedig a pusztulás?
 - f) Számodra mennyire fontos, hogy Jézust elfogadó vezetőid legyenek?